

[Poul H. Møller]

derretterne som domsmandssager, skulle, som det jo er anført i bemærkningerne, kunne bevirke, at de heller ikke får det offentlige bevågenhed i samme grad, som tilfældet er med de meget mere omtalte store nævningesager.

Ændringen i sammensætningen af dommerkollegiet i domsmandssager, hvor der måske skal være flere lægdommere, vil jeg godt være med til at drøfte i retsudvalget. Jeg kan ikke rigtig overse, om det vil have nogen gavnlige virkning.

Den samme opdeling i to strafferammer søges også indført, hvad angår ukvalificeret brandstiftelse, og med de samme maksimumsstraffe, altså 6 og 10 år.

Vedrørende § 180, de kvalificerede brandstiftelser, som jo er den alvorligste form, foreslås strafminimum på de 4 år ophævet, så der altså i stedet kun fastsættes strafmaksimum, som er fængsel på livstid. Vi ved af bemærkningerne her, at denne straf for tiden vurderes af straffelovrådet, og det kan jo altså være, at der er ændringer på vej. Jeg hilser med tilfredshed, at disse brandstiftelsessager også nu kan behandles for underretterne som domsmandssager, fordi det ofte har været overdimensioneret, når man behandlede en sådan sag af mindre karakter i dette store apparat, som et nævningeting er, så det finder jeg ganske rimeligt, og det vil også lette rettergangen betydeligt; det er der ingen tvivl om.

Endelig tænkes de samme strafferammer også indført for røveri efter straffelovens § 288. Antallet af røverier er jo i de senere 10-15, måske 20 år steget voldsomt, men ikke desto mindre har domspraksis altså vist, som det fremgår af bemærkningerne, at maksimumsstraffen i realiteten aldrig anvendes på de nu gældende to rammer, nemlig 10 og 16 år. Det kan vel nok give anledning til nogen undren, når vi har set, hvor mange røverier der er foretaget med skydevåben med skarpe skud i kammeret, men som det også blev sagt af en af ordførerne: de, som er udsat for røveri, ved jo aldrig, om det er et rigtigt skydevåben, eller det er en pibe eller det er tommelfingeren, der stikker ud af jakkelommen, men det er klart, at de føler sig truet.

Når så man hører, at i en periode på 4 år har 90 af dommene for røveri ligget under eller kun lige op til 3 år, og man har en

strafferamme på op til 16 år, kan det nok undre. Det er for mig spørgsmålet, om det er domspraksis, som nu skal medføre, at man ændrer strafferammerne, om ikke det er lidt bagvendt, vi går, om meningen ikke er, at når man har sat en strafferamme, så skal den anvendes. Der kan være nogle spørgsmål dér, som også trænger til en nærmere belysning. Men dertil er jo at sige, som det også er fremhævet af flere af ordførerne, at man jo altid kan falde ned på reglerne i straffelovens § 88, der jo tillader en stigning ud over strafferammen med op til 50 pct.

Men vi finder fra kristeligt folkepartis side, at forslaget her er meget interessant og utvivlsomt vil virke befordrende for den fremtidige retsbehandling. Der kunne nok siges meget mere om det, men som sagt skal vi jo have et udvalgsarbejde, som uden tvivl vil blive meget interessant, og som også skal være meget grundigt, før dette lovforslag er endeligt færdigbehandlet.

Om de to øvrige forslag skal jeg sige, at de radikales forslag om, at overgreb mod homoseksuelle skal ligestilles med samme overgreb imod heteroseksuelle, naturligvis er anbefalingsværdigt. Vi mener, det er rimeligt, at der bliver lighed på disse områder. Det andet forslag om ændring af retsplejeloven med hensyn til, at det skal gøres obligatorisk med disse forskellige ting for at beskytte offeret i voldssager eller i voldtægtssager, er vi nok lidt mere betænkelige ved i kristeligt folkeparti. Der er i forvejen åbnet mulighed for, at alt dette kan ske, og at der også, det er min erfaring, i høj grad tages det størst mulige hensyn til offeret netop i voldtægtssager og også i voldssager. Man er klar over, at et sådant offer skal skånes mest muligt, og efter at vi har fået indført den udmærkede ting, at voldtægtsofferet også kan få advokatbistand straks fra sagens begyndelse, mener vi, at han er yderligere en garanti for, hvad der i forvejen lå hos retsformanden, som netop skulle gøre offeret bekendt med de rettighe-der og de ting, der kunne ske for at skåne offeret, at der kan vejledes, retledes og gribes ind, således at offeret bliver forskånet for alt, hvad den pågældende kan forskånes for. Men jeg kan da godt se, at der er nogle gode ting i forslaget her. Det er som sagt blot det, at det skal være obligatorisk, der gør, at vi har betænkeligheder ved forslaget, men vi vil se absolut med velvilje på det, så vi ser frem